

Dotze poemes

per Toni Roca Pineda

EIVISSA, ESTIU, 1964

A Mònica en el record

Et recordo estimada que quan Luigi Tenco cantava 'Ho capito que ti amo', un sobtat escalfred, un rampell de mig estiu et trasbalsava aquella ànima jove, aquell cor de plata i marbre, aquella sang a punt de l'esclat (i l'esclat es produiria més endavant amb les conseqüències de tots coneguts, però aquesta és una altra història). Aleshores a 'La oveja negra' continuava la música italiana, rock and roll, Chubby Checker, inevitable The Platters, 'Smoke get in your eyes', tal vegada 'Una lacrima sul viso'. Lentitud de la pell tot just a cremar per un sol inoblidable, deserta la platja al capvespre, insuportables febres que destrossaven qualsevol intimitat. T'estimava tant, m'estimaves tant...! I ara només la lletra, el vers que sempre parlava de Neruda, «es tan corto el amor y tan largo el olvido», el bes tímid, llavis tremolosos, incipient. Llengua que volia jugar, revetlla de Sant Joan, flama encesa, solstici d'estiu. Sí, amor meu, it was a very good year.

CIUTAT I GINTÒNIC

A Torres Font

Vius a la ciutat
a perpetuïtat,
lleuger el pas
del vianant,
alegria vital
del gintònic
que toca el llavi,
humiteja la llengua,
palpita el cor de l'ànima.
Vius la ciutat.
Vius la ciutat
i t'adorms.

LA CIUTAT ÉS UN BURGER

La ciutat a la nit
és de color rosa.
O blava.
Els semàfors –vermell/
intermitent, pàl·lid,
verd– tenen ulls
metàl·lics i perfil
de dona desconeguda.
Al burger principal,
vora la gran avinguda
et serveixen un 'surfi'n
safari' i extracte
de Coca-Cola especial.
El cambrer quiet,
de fosca mirada,
porta corbata comprada
a la sisena planta
d'El corte inglés'
de la plaça Catalunya.
Després la dona
conduïx a l'estil
Darryl Stanford
un Superfleck moon
matrícula de Nevada
1967 mentre escolta
música dels Beach Boys.

ULL DE DONA A AMSTERDAM

Amsterdam
és l'ull dret
de la dona.

NO HAS DE TÉMER

A Bartomeu Ribes, poeta a Portmany

No has de témer poeta
emèrit –ara solemne–
l'absència de l'amor.
La terra, la terra fèrtil
que a tots ens captiva,
humanitza el pàlpit
quotidià, fa paret, sostre
i murada per on es filtra
una emotivitat, una passió
de les coses i per les coses,
un picar impossible sobre
la mar.
No has de témer emèrit
de causes perdudes.
No, no has de témer...

EL GROC

*A Fanny Tur, que sempre organitza
actes culturals quan juga el Barça*

La ciutat és el groc
entre el vidre
i la pluja finíssima
a l'horabaixa
de qualsevol dia.
El groc intens, dur,
quasi violent
del pintor penetra
i et penetra
i et penetra
amb gelosia
sobre el riu
de la sang,
tensa l'artèria
interior.
Per tot arreu
de la ciutat Van Gogh,
la seva ombra,
el somriure desesperat,
el gest, la paraula.
Però també el crit final.
El groc.

NOIA NUA I BICICLETA

A Enric Ribes i Marí, perquè sí

Pels carrers d'Amsterdam
la bicicleta és protagonista.
La noia despulla toca
la xeremia –sa curta,
sa llarga, a l'estil Santa
Agnès de Corona– a prop
del Museum Van Loon
i ningú mostra signes
de protesta.
A Amsterdam la cervesa
és blanca i tacada de vermell,
un xic picant.
Però no és pas problema.
Mentre això passa Kiko Sanguino
contempla l'espectacle i somia
escoltar Bach a l'interior
de l'església tal vegada construïda
vers 1437. Més o menys.
Aleshores la noia despulla
lentament es vesteix i la cosa,
l'espectacle es proclama
urbi et orbi.

CINE LATINO, BARCELONA, 1963

A Julia, que viatja cada dia a Formentera

El Cine Latino rambles avall –putes, mariners de la VI Flota, flors a la venda per totes les cantonades– era 'El desertor del Álamo', 'Los crímenes del Museo de Cera', 'La carga de los jinetes indios'... Iniciació al cinema i adolescència pura –puríssima fins i tot podríem dir– aldarulls al carrer pletòric de plom i fum, pólvora i neu, pluja, tempestes, innocents focs d'artifici, jocs de mans, mags improvisats, titelles i pallassos, escenografia de la ciutat que neix, que vol néixer entre cims de glòria, odissees infinites, corrents tèrbols de núvols per definir. Però ara és el record, la imatge, rostres en technicolor, Glenn Ford, Charles Bronson, Vincent Price, altres metàfores que evocar no vull. El Cine Latino era llarg i estret, feia estranya olor a cacauets torrats i patates fregides en cuines obscures amb gira-sol i altres substàncies encara pitjors. Llavors el lent camí a la casa familiar; tren de Sarrià amb sortida a plaça Catalunya i el nom d'algunes de les estacions, Provença, Gràcia, plaça Molina/Sant Gervasi, Tres Torres... Merda. Han passat els anys.

COME SINFONIA

A Maria Muntaner, mallorquina

No creus l'ànima
Ni l'esperit de l'ànima.
Per aquest motiu
si Pino Donaggio
et canta 'Come sinfonia'
et produeix un curtcircuit
de conseqüències
diguem que variables.

L'ESTIU ERA UNA ORXATA

Com bufar i fer ampolles
la vida era fàcil, dispers
el joc, amable la conversa.
Estiu de caramels i orxata
a la terrassa oberta al port.
Ignoràvem Henry James,
els versos de García Lorca,
les pel·lícules de Rossellini
també.
Entre focs i silencis la política

EL COR A LA MÀ

A Luis Ferrer, treballador de la moda

Stefan Zweig parlava
de la impaciència del cor.
Però al cor li cal paciència,
severitat de ritme, austera
llum d'ombres, quietud
més enllà d'un clima
de desassossec que no cura
ni tanca la ferida.
Camí de la vall –frescor
de l'herba, oliveres a temps
concret, dolç ocell de joventut–
que t'omple el desig.
Cor que vols. Vertigen
probable en arribar la nit.
El cor és un caçador solitari,
escrivia un temps Carson McCullers.
Tens el cor a la mà?
Tanca'l.

NAT KING COLE OBRIA LA TARDA *A Llorenç, petit ciutadà de Sant Sadurní d'Anoia*

*Nadie me quiere,
nadie me ama, voy
por el mundo cruel de fracaso
en fracaso, llamo a la puerta
del cielo que nunca traspaso.
Triste es mi vida sin un cariño...*

«Nat King Cole canta en español», deia la caràtula dels discs, 45 revoluciones por minuto, editats per Odeón, La voz de su amo. Eren altres temps, quan lluien molt bé als aparadors de Galerías Preciados. A la portada uns colors rabiosos, ara qualificats de kitsch, el rostre, tot un somriure de primavera nova d'un negre de biografia desconeguda. L'illa era

encara òrfena de noves presències. L'home, el cantant, alguns presumptuosos en deien 'croner', dies després fou conegut com Nat King Cole. Cantava una mena d'idioma espanyol, après a la Meridiana de New Orleans, Memphis, al sud profund de l'Amèrica profunda, per les rodalies del Mississipi si més no... Llavors lògicament el nostre cos vibrava, un palpit de sang i cor vertebrava la situació, el moment. Somreia discreta la boixa —era una garrida humida i lenta—, desubicat el nen tenia rígida l'expressió, el pensament volava entre darreres pluges d'agost, volava la imaginació a tot rompre. Horabaixa indefinida, música d'estiu, Nat King Cole, ¿Te'n recordes, Mònica, te'n recordes?

TONI ROCA PINEDA
Puig des Molins / Primavera-Estiu 2030
Poemes dels llibres, inèdits
'It Was a very good year', 'Àrea metropolitana'
i 'A Amsterdam no trobaràs Bach' ■